

О, як проречисто мене за гріх
Картає ваше звернення суворе!
Так ви читач куплетиків моїх?
Аж ось коли спіймались, монсеньйоре!
У мене муза й вип'є, то не спить,
А тішиться, жартує напропале.
Не гріх під чаркою й людей повеселить.
Що скажете на це, панотче кардинале?

А як моє дівчатко вам, оте,
Що я піснями славив так охоче?
Ви нишком хрест на себе кладете!
Воно постарілось: не бійтесь, отче.
Давно вже єзуїтів кагала
Заполонила серце підупале.
Бабуся й школу їм для діток завела.
Що скажете на це, панотче кардинале?

Патріотичним віршиком озвусь —
Мене в тюремні тиснете ворота.
Так повелося, що прелат-француз
У нас боїться й назви патріота.
Хоч я бідняк, я не журюся тим.
Мій рідний край — моє гніздо тривале.
Я так люблю його, як ви свій гордий Рим.
Що скажете на це, панотче кардинале?

Коли куплетом тішитесь моїм,
Ви, безоглядний воїн Ватікану,
Чи добираєте ж науку в нім,
Самаритянином спасенним дану?
Він з ліками б до хворого прийшов,
Обмив би тіло, порохом припале,

Старався б визволить невільника з оков...
Що скажете на це, панотче кардинале?

Тож визнайте сьогодні, що сам Бог
В моїх піснях своє лице являє!
Я вірю, що він бачить нас обох
І вбожество моє благословляє.
Один він серед мурів та сторож
Моє підкріплення надійне, сталє.
Це він навчив мене висміювать вельмож.
Що скажете на це, панотче кардинале?

Проте у вас іще душа жива,
Тож добросердій вибачте людині,
Щоб вибачила й вам вона слова,
Такі чужі Христовій благостині.
Але до Рима кличе вас конклав!
Там зборище хвилюється чималє.
Якби-то Дух Святий тіару вам послав!
Що скажете на це, панотче кардинале?